

SONET NOVOROČNÍ

Polykám novoroční kávu
a mám už zase pohled sokolí.
Jen zvolna roztáčí se soukolí
a s letopočtem nelámu si hlavu.

Od rána padá čerstvý sníh,
já nastavím mu obě dlaně.
Ty její oči... Padlý anděl v nich
mi nedovolí zapomenout na ně.

Proč ani Bůh nám nezachová
ta láskou ošlehaná slova,
když ona od sebe je odhání?

Snad nový rok jim život vrátí,
snad něco zbylo z našich tratí,
po kterých posílal jsem vyznání.

SONET O ŽENSKÉ SLASTI

Když za noci pololedné
Vltava spí nehnutě,
rozum nikam nedohlédne –
Léda krmí labutě.

Křídla voní po rozkoši,
rozletí se svobodně.
Shovívaví světloňoši
uhasí své pochodně.

Pak Léda, slastí posedlá,
si labuť pevně osedlá
a k vodě pustí ohledy.

Sníh taje, břeh se zelená
a jednoho dne Helena
se bude učit od Lédy.

SONET LIPNICKÝ

Poutník, který v úctě chová letopisy,
už nemusí mít navigaci.
Směr ukážou mu neúnavní ptáci,
cíl najde jako podobojí kdysi.

Ten, kdo si chce podmaňovat mocné hrady
a budit panny v žule spící,
teď s koně sesed, ustájí ho tady,
a v rytmu srdce tančí na Lipnici.

Nad řekou Sázavou nám strážní ohně hoří,
dávno jsme oželeli plavby do zámoří,
vždyť ani v ráji není sladší bezčasí.

Morana pláče, v lomech popraskaly ledy.
Z paměti vypráskejme loupeživé Švédy
a nechme chvíli odpočívat kompasy.